

РЕШЕНИЕ

№ 37

гр. Бургас , 22.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на деветнадесети юли, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Светла М. Цолова
Членове:	Благой Г. Потеров Мая П. Величкова

при участието на секретаря МАРИНА Д. ДИМОВА
в присъствието на прокурора Георги Христов Ханджиев (АП-Бургас)
като разгледа докладваното от Благой Г. Потеров Въззивно наказателно дело
от общ характер № 20212000600121 по описа за 2021 година

като разгледа докладваното от съдията докладчик БЛАГОЙ ПОТЕРОВ
ВНОХД № 121 по описа за 2021 год., за да се произнесе, взе предвид
следното:

С присъда № 6 постановена на 18.05.2021г. по НОХД № 345/2021г. по описа на Бургаския окръжен съд, подсъдимия Х. О.. Х. е признат за виновен за това, че на 09.12.2018., около 20.20 часа на 4-ти километър от третокласен път № 2085, в посока на движение от с. Руен към с. Ябълчево, общ. Руен, област Бургас, при управление на МПС-лек автомобил марка „Сеат“, модел „Ибиза“ с ДКН А ... КМ, нарушил правилата за движение по пътищата, визирани в чл. 20 ал. 2 от ЗДвП, в резултат на което е предизвикал ПТП и по непредпазливост причинил смъртта на Х. А. Х., настъпила на 09.12.2018г в резултат на черепно-мозъчна травма, довела до потискане на ниско разположени структури на мозъка, поради което и на основание чл.343, ал.1, б."в", вр. с чл.342 ал.1 от НК,във вр. с чл. 20 ал.2 от ЗДвП, вр. с чл. 58а НК, е осъден на една година и четири месеца лишаване от свобода, като на основание чл. 66 ал. 1 от НК, наказанието „лишаване от свобода“ е отложено за срок от три години.

На основание чл. 343 „г“ от НК Х. О.. Х. е лишен от право да управлява МПС за срок от две години, като е осъден да заплати направените по делото разноски по сметка на ОД МВР гр. Бургас в размер на 954.11 лв.

Срещу присъдата в законоустановения срок по чл. 319 ал. 1 от НПК е постъпила въззивна жалба от частните обвинители Г.. Х. С. и Р. ХР. АС., чрез техния повереник - адв. С.К. от АК-Бургас. С жалбата се иска от БАС, чрез изменение на присъдата по реда на чл. 337 ал. 2 т 1 от НПК, на подсъдимия да бъде наложено по високо наказание лишаване от свобода, а именно да бъде увеличено от 1г и 4 м на 2 години - след редукцията на наказанието по чл. 58А НК, както и увеличение на изпитателния срок на наказанието от 3 години - на пет години, аргументирано с твърдението, че подсъдимият грубо е нарушил правилата за движение, както и с твърдението, че наложеното наказание не удовлетворява целите на същото, посочени в чл. 36 от НК, касателно общопревантивния ефект на наказанието.

В законоустановения срок е постъпил и отговор на въззивната жалба от подсъдимия Х. О.. Х., чрез защитника му – адвокат Т.Д., в който се иска отхвърляне на жалбата на частните обвинители като неоснователна. Излагат се аргументи относно добрите характеристични данни на подсъдимия, оказването на помощ на пострадалия, наличието на съпричиняване на резултата от пострадалия велосипедист.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция прокурорът от АП Бургас заявява, че по делото няма никакъв спор по отношение на фактическата обстановка, правната квалификация и доказаността на обвинението срещу Х. О.. Х., поради което ги поддържа изцяло, както са изложени в присъдата и мотивите. Счита, че първоинстанционният съд законосъобразно е приложил института на съкратеното съдебно следствие с признание от страна на подсъдимия на фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт, които са подкрепени от всички гласни, поени доказателства и от заключенията на експертизите, тъй като подсъдимият Х. е нарушил разпоредбите на чл. 20 ал. 2 от ЗДвП и не е намалил скоростта на движението на управляваното от него МПС, респективно не е спрял при възникналата опасност за движението - велосипедиста Х. А. Х., вследствие на което неправомерно поведение е

настъпило ПТП с велосипедиста и са причинени съставомерните последици-смъртта на същия.

Независимо, че не е подаден протест срещу първоинстанционния съдебен акт, според прокурора от АП Бургас размера на наложеното наказание „лишаване от свобода“ е определен неправилно, с оглед съобразяване на наказанието с целите по чл. 36 от НК, като според прокурора съдът неправилно е приел значителен превес на смекчаващите вината обстоятелства и независимо, че разпоредбата на чл. 58а, ал. 1 от НК е приложена законосъобразно, то наказанието преди редукцията в размер на 2 години лишаване от свобода се явява несъответно на конкретната степен на обществена опасност на деянието и не би задоволило целите на генералната превенция.

В този смисъл намира за основателно искането на представителя на частните обвинители за увеличение размера на наказанието „лишаване от свобода“ до 3 години преди редукцията на същото, като този размер на наказанието „лишаване от свобода“ счита, че е съобразен с наличието на съпричиняване на съставомерния резултат от страна на пострадалия, който е управлявал велосипеда без светлоотразителна жилетка. Счита, че наказанието лишаване от свобода следва да бъде отложено по реда на чл. 66 ал. 1 от НК за срок от 5 години.

В съдебното заседание пред въззивния съд подсъдимият Х. О.. Х. участва лично и със защитник адвокат Б.Б. от АК Бургас, надлежно преупълномощен от адвокат Т.Д. от АК гр.Бургас, чрез който пледира, че фактическата обстановка е безспорна и е правилно описана в обстоятелствената част на обвинителния акт. Изразява се съгласие с правната квалификация на деянието. Излагат се подробни съображения за наличието на съпричиняване от страна на пострадалия, като твърди, че подсъдимият е оказал помощ на пострадалия, Без да се налага преквалификация на деянието, но настоява за нова преценка за размера на кумулативното наказание „лишаване от право да управлява МПС“, като моли същото да бъде намалено предвид обстоятелството, че подсъдимият работи в София и това налага да пътува с автомобил.

В заключение моли съда, да не бъде уважена жалбата на частното

обвинение, тъй като в своята присъда и мотивите БОС, изключително подробно е обсъдил всички доказателства по делото.

Упражнявайки правото си на лична защита, подс. Х. О.. Х. заявява, че се присъединява към пледоарията на защитника си. Моли Съда да потвърди присъдата на БОС.

Въззивната жалба, подадена от лица, с правата по чл.318 ал. 4 от НПК – конституираните като частни обвинители Г.. Х. С. и Р. ХР. АС., съответно дъщеря и син на пострадалия Х. А. Х. - в посочения в чл.319, ал.1 от НПК петнадесетдневен преклузивен срок за обжалване, срещу оспорим по реда на въззивния контрол съдебен акт, се установява като процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Бургаският апелативен съд, след цялостна проверка на присъдата, независимо от основанията, посочени от жалбоподателите и в предмета и пределите на въззивната проверка по чл. 313 и чл. 314 НПК, намира жалбата на частните обвинители за неоснователна.

Съдебното производство пред първоинстанционния съд се е развило по диференцирания ред съгласно правилата, уредени в Глава XXVII от НПК. При спазване на установените в НПК изисквания, ОС-Бургас е приобщиц по делото достатъчно по обем доказателства, способстващи правилното решаване на въпроса за наказателната отговорност на подсъдимия Х. О.. Х. съобразно предявеното на последния обвинение за престъпление по транспорта.

Въззивният съд с оглед преценката за съобразяване на проверявания първоинстанционен съдебен акт с разпоредбата на чл. 372 ал. 4 от НПК, във връзка с указанията на ВКС, дадени в т. 4 на ТР№1/2009г., извърши собствен анализ и оценка на всички събрани на досъдебната фаза от наказателното производство доказателства, които подкрепят самопризнанието на подсъдимия, като прие следното:

Производството пред първоинстанционния съд е протекло по реда на чл. 371 ал. 1 т 2 от НПК, по искане на адвокат, в качеството на защитник на подсъдимия, който изцяло е признал фактите, изложени в обстоятелствената

част на обвинителния акт и се е съгласил да не бъдат събирани доказателства за тези факти.

На основание чл. 372 ал.4, във вр.с чл. 371 ал.2 НПК съдът е обявил, че при постановяване на присъдата ще ползва самопризнанията на подс.Х. без да събира доказателства за фактите изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт.

Настоящият съд, след цялостна проверка на атакувания съдебен акт на първоинстанционния съд намери, че самопризнанията по фактите на подсъдимия се подкрепят изцяло със събраните на досъдебната фаза доказателства по делото.

Първоинстанционният съд е възприел като доказана фактическата обстановка по делото, като в мотивите е приел, че подсъдимият Х. О.. Х. е правоспособен водач, който притежава свидетелство за правоуправление със следните категории: „В“, „М“, „АМ“ от 07.11.2011 година. Х. и видно от справката за нарушител-водач на МПС има наложено само едно административно наказание за допуснато нарушение по чл.259, ал.1, т.1 от КЗ /отм./ през 2014 година, свързано с гражданската отговорност на МПС.

На 09.12.2018 година, на свечеряване подсъдимият Х. бил повикан от свои приятели - свидетелите С.М., Ф.Х., О.О. и Х. Х., да ги прибере до с.Вресово от с.Руен, където били в питейно заведение и нямало автобуси по това време. Около 20.00 часа цялата компания потеглили с лекия автомобил на подсъдимия – „Сеат Ибиса“ с рег. № А ... МК към с.Вресово, преминавайки през с. Ябълчево. Автомобиля бил управляван от подсъдимия Х. О.. Х., на предна дясна седалка пътувал свидетеля Х.Х.н, на задна дясна седалка - свидетеля Ст.М., по средата на задната седалка - свидетеля О.о., а на задна лява седалка - свидетеля Ф.Х..

По същото време - около 20.20 часа пострадалият Х. А. Х. от с.Ябълчево, след като употребил алкохол, се прибирал с велосипеда си от с. Руен към постоянния си адрес в с.Ябълчево. Не се спори по фактите, че пострадалият Х. е управлявал велосипеда си по средата на пътното платно, в близост до разделителната линия, след употреба на алкохол, без отразителна жилетка, както и велосипеда не бил оборудван със заден светлоотразител. Около 20.20 часа, лекият автомобил, управляван от Х. О.. Х., движейки се със скорост около 43 км/ч на къси светлини на фаровете, в дясната лента на пътното платно по същия път по който се движил пострадалия, настигнал същия. Пътният участък бил прав, пътната настилка била суха, било тъмно и

поради спусналата се мъгла видимостта била лоша. Х. О.. Х. не видял движещия се пред него велосипедист в осветената от късите светлини на автомобила зона, поради което и не предприел действия да намали безопасно или спре, или да заобиколи попътното движещия се велосипедист, вследствие на което настигайки велосипедиста го ударил с лявата странична част на автомобила. В следствие на настъпилия удар, пострадалият велосипедист Х. А. Х., загубил равновесие, паднал на пътното платно, където получил наранявания в областта на главата. След последвалия удар, подсъдимият спрял лекия автомобил в дясната част на пътното платно за движение. Подс.Х. О.. Х., заедно със свидетелите С.М., Ф.Х., О.О. и Х. Х., излезли от лекия автомобил, видяли пострадалия Х. А. Х., който бил паднал на пътя, като до него имало паднал велосипед. Подсъдимият и свидетелите видели, че от главата на пострадалия течала кръв. Свидетелят Ф.Х. веднага се обадил от телефона си с абонатен номер .. на телефон 112, /аудиотехническа експертиза - л.80-83от ДП/ за да уведоми за случилото се и да поиска линейка, но тъй като се опасявали че линейката ще закъснее, подсъдимият и свидетелите решили да закарат пострадалия велосипедист Х. А. Х. до филиал на ЦСПМ в с.Руен, за да му бъде оказана помощ. Качили пострадалия на задната седалка на лекия автомобил на подсъдимия, който заедно със свидетеля Ф.Х., закарал пострадалия Х. А. Х. в медицинското заведение на с.Руен. Останалите свидетели тръгнали пеша към с.Руен. В ЦСПМ на с.Руен било установено, че пострадалият Х. е починал. За настъпилото пътно транспортно произшествие бил уведомен и свидетеля Х.Н. - полицейски служител в РУ- Руен. Свидетелят Н. отишъл до ЦСПМ - с.Руен и на място изпробвал Х. О.. Х. за наличие на алкохол в кръвта е техническо средство Дрегер,който отчел 0,00 %. На местопроизшествието пристигнала дежурна оперативна група, бил съставен протокол за оглед на местопроизшествието, изготвен албум и започнало досъдебно производство. Видно от протокола за оглед на местопроизшествие /л. 13-14 от ДП / е било намерено фенерче с правоъгълна форма, но при проведените следствени действия не е могло да бъде установено дали фенерчето е светело или не по време на настъпването на ПТП.

Видно от заключението на съдебномедицинска експертиза № 271/ 2018 година /л.50-52 от ДП/ при аутопсията на Х. А. Х. били установени следните увреждания: тежка черепно-мозъчна травма с масивен субарахноидален кръвоизлив с вклиняване на малкия и продълговатия мозък в големия тилеен отвор, пукнатина на черепната основа, кръвонасядане на меки черепни покривки, охлузвания по лицето и др. видно от същото експертно заключение, непосредствена причина за смъртта на Х. А. Х. е черепно-мозъчната травма, довела до потискане на ниско разположени структури на мозъка, причинена от действието на твърд тѣл предмет най-вероятно вследствие на падане и удар на главата по повърхността на пътното платно. В кръвта на пострадалия Х. А. Х. е констатирано наличие на алкохол 1.46 ‰ /хим.експертиза № 616/11.12.2018 г.-л.78/. В кръвта на подсъдимия Х. О.. Х.

/токсикохимична експертиза изх.№ 1372/06.02.2019 година -л.68-69 от ДП/ не се установява присъствие на наркотични/упойващи вещества.

Приетата от първоинстанционния съд фактическа обстановка по делото е установена по безспорен начин както от протоколите за оглед на местопроизшествието, от показанията на свидетелите-очевидци, така и от назначените по делото съдебни експертизи - токсикохимична експертиза /л.68-69от ДП/, химическа експертиза /л.78 от ДП/; автотехническа експертиза и допълнителна /л.55-64, л.134-138 от ДП/, аудиотехническа експертиза /л.80-83от ДП/. При постановяване на присъдата си първоинстанционният съд правилно на основание чл.373, ал.3 НПК е ползвал самопризнанията на подсъдимия, дадени в съдебно заседание и доказателствата, събрани в хода на досъдебното производство, като е приел, че доказателствата по делото подкрепят направеното самопризнание на подсъдимия.

Настоящият съд приема за правилна и доказателствено обоснована квалификацията на деянието по смисъла на чл. 343, ал. 1, б. „в“, вр. чл. 342, ал. 1 от НК, вр. чл. 20, ал. 2, изр. първо от Закона за движение по пътищата, тъй като подсъдимият е нарушил правилата за движение по пътищата, визирани в чл.20, ал. 2 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ „...Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението“ и по непредпазливост причинил смъртта на Х. А. Х., жител на *****, настъпила на 09.12.2018 г. в резултат на черепно-мозъчната травма, довела до потискане на ниско разположени структури на мозъка.

Настоящият съд намира за правилно, с оглед механизма на осъществяване на деянието, приетото от първоинстанционния съд значително съпричиняване на вредоносния резултат от страна на велосипедиста, който е бил без светлоотразителна жилетка, велосипедът не е бил оборудван със заден светлоотразител, движел се е по средата на платното за движение вместо от дясната страна на пътното платно, като към приетите в тази насока обстоятелства следва да бъде добавено и управлението на велосипед в пияно състояние- 1.46 промили алкохол в кръвта на пострадалия, т.е. поведението на пострадалия също в значителна степен е допринесло за настъпване на общественоопасните последици.

Оплакванията изложени във въззивната жалба на частните обвинители касаят неправилната според тях преценка,осъществена от първоинстанционния съд при индивидуализацията на наложеното наказание на подсъдимия Х..

Бургаският апелативен съд в настоящия състав при анализа на фактите касаещи определяне на наказанието съобрази установената практика на

съдилищата, че определянето на вида и размера на наказанието, което следва да бъде наложено и определянето на начина на неговото изтърпяване, са различни дейности на съда. Първата от тях се основава на правилата, уредени с разпоредбите не чл. 54-55 НК, а втората – на условията, изрично посочени в чл. 66 НК. При индивидуализацията на наказателната санкция е необходимо да се търси съответствие между наказанието и тежестта на извършеното престъпление, за да се постигне изискването за справедливост, формулирано в разпоредбата на чл. 35 ал. 3 от НК, за постигане на целения в чл. 36 от НК общопревантивен ефект, който обаче не може да бъде в ущърб на другата поставена цел от законодателя - наказанието да въздейства върху подсъдимия предупредително, да му отнеме възможността да върши други престъпления и да доведе до положителни промени в съзнанието му към поправяне и превъзпитание и спазване на закона./Р. № 246/2016т по н.д. № 805/2016г на Што н.о. ВКС/

В този смисъл, настоящият съд намира за правилно разбирането, възприето от първоинстанционния съд, че конкретните признаци на механизма на осъществяване на престъплението не дават основание за приложението на института по чл. 55 от НК, тъй като не са на лице изискваните от закона многобройни смегчаващи вината обстоятелства, нито се открива едно, но такова, което да бъде характеризирано като „изключително смегчаващо вината обстоятелство“. Наличието на мъгла, ограничаваща видимостта е налагало съобразяване на скоростта на движение с пътните условия и това законоизискуемо поведение на водача на МПС стои в обема на неговата преценка, щото същата да не влезе в конфликт с разпоредбата на чл. 20 ал. 2 от ЗДвП. Съобразявайки принципните положения в трайно установената практика на ВС и ВКС по приложението на института по чл. 66 НК с фактите по делото, настоящия състав на Бургаския апелативен съд споделя изводите на първата инстанция, че целите на наказанието по чл. 36 от НК могат да бъдат постигнати, ако изпълнението на наказанието бъде отложено по чл. 66 НК. Обстоятелствата свързани с оценката на личността на подсъдимия, които очертават същия като личност с ниска степен на обществена опасност, категорично стоят в кръга на обстоятелствата, които дават основание за преценка, че целите на наказанието, чрез създаване на индивидуален и генерален контрамотив могат да бъдат постигнати и при

отлагане на изпълнението на наказанието. Към тези обстоятелства следва да се приемат полагането на обществено полезен труд, семейното му положение - родител с дете на една годишна възраст, но и обстоятелството, че са доказани действия, които са били насочени към оказване на помощ на пострадалия: / в този смисъл са обясненията на обвиняемия - л. 28 от ДП, показанията на св. М. – л. 29 от ДП, св. Ф.Х.- л. 30 от ДП, св. О.-л. 31 от ДП, св. Х.Х.н- л. 32 от ДП/. От показанията на посочените лица е видно, че пострадалият е бил жив и обаждането на спешен номер 112 е било полезно и необходимо. Предвид обаче на обстоятелството, че подсъдимият не е лицето, което е поискало от св. Ф.Х. да потърси помощ по телефона, а свидетелят сам, по своя инициатива е звънил на спешен номер 112, това действие не следва да се възприема като такова, представляващо оказване на помощ на пострадалия, извършено от подсъдимия. В последствие обаче, същият е управлявал автомобила, превозвайки пострадалия към с. Руен за оказване на специализирана медицинска помощ, но към момента на пристигането в с. Руен, пострадалият вече е бил починал. В този смисъл правилно първоинстанционният съд е отказал приложението на привилегирования състав на престъплението по чл. 343 А НК. Във всички случаи, обаче описаните действия на подсъдимия следва да се ценят като смегчаващи вината обстоятелства. Извън посочените данни, свързани с преценката за ниската степен на обществена опасност на дееца, като смегчаващи вината обстоятелства обосноваващи приложението на института по чл. 66 НК следва да се ценят и конкретния механизъм на настъпването на процесното събитие, както и голямото съпричиняване на резултата от страна на пострадалия, който е бил без светлоотразителна жилетка, велосипедът не е бил оборудван със заден светлоотразител, движел се е по средата на платното за движение вместо от дясната страна на пътното платно и е управлявал велосипеда в пияно състояние, т.е. поведението на пострадалия също в значителна степен е допринесло за настъпване на общественоопасните последици. Към преценката за превес на смегчаващите вината обстоятелства следва да се отнесе и обстоятелството, че видно от приложената справка за нарушител - водач на МПС / л. 48 от ДП/, подсъдимият няма други нарушения на ЗДвП, освен това, че е управлявал МПС без гражданска отговорност и това нарушение е от 05.08.2014г, при което последиците от административното нарушение следва да се считат за заличени. /ТР2-2018г на ОСНК ВКС/

Правилно, първоинстанционният съд е приел, че извършеното от подсъдимия се явява инцидентна проява в живота му и, че не съществува риск от извършване на други незаконосъобразни прояви. Настоящия съд споделя възражението на частното обвинение, че в мотивите първоинстанционният съд е допуснато противоречие, чрез посочване на наличието на многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства, които характеризират подсъдимия като личност с ниска степен на обществена опасност, но счита, че това противоречие не е съществено, тъй като формирането на вътрешното убеждение на решаващия съд е лесно проследимо в цялостния анализ на фактите, осъществен от този съд, при което недвусмислено се възприема разбирането на съда, че не се касае за „многобройни смекчаващи вината обстоятелства“ по смисъла на чл. 55 ал. 1 от НК, а за множество смекчаващи вината обстоятелства, които обуславят приетия от съда размер на наказанието „лишаване от свобода“.

В този смисъл настоящият съд намира за правилен извода на първоинстанционния съд, че при липсата на отегчаващи вината обстоятелства, наказанието на подсъдимия следва да се определи при силен превес на смекчаващите отговорността обстоятелства и да бъде отредено в минималния размер от две години лишаване от свобода, който при приложението на чл. 58а, ал. 1 НК следва да се намали с 1/3, до една година и четири месеца. С оглед множеството смекчаващи вината обстоятелства и липсата на отегчаващи такива, първоинстанционният съд правилно е преценил, че целите на наказанието могат да бъдат постигнати чрез отлагане на същото с минималния изпитателен срок от три години.

В тази насока настоящият съд не споделя възраженията на частните обвинители, които настояват, че наложеното наказание е явно несправедливо, тъй като е силно занижено и в този размер не би допринесло за формиране на индивидуален контрамотив, а от тук и до създаването на генерален контрамотив у другите водачи на МПС.

Настоящият състав на въззивния съд намира за правилни изводите на първоинстанционния съд, че наказание „лишаване от свобода“ след редуцията по чл. 58А НК в размер на 1г и 4 месеца, съответства на тежестта на извършеното престъпление и удовлетворява изискването за

справедливост, формулирано в разпоредбата на чл. 35 ал. 3 от НК, за постигане на целения в чл. 36 от НК общопревантивен ефект, който в конкретния случай не е в ущърб на другата поставена цел от законодателя - наказанието да въздейства върху подсъдимия предупредително, да му отнеме възможността да върши други престъпления и да доведе до положителни промени в съзнанието му към поправяне, превъзпитание и спазване на закона.

Последователното прилагане на посочения по горе подход при анализа на фактите, обуславящи индивидуализацията на наказанието „лишаване от свобода“ на подсъдимия Х. О.. Х. сочи, че проверявания съд не е приложил същите критерии при определяне на размера на кумулативното наказание по чл. 343“г“ НК.

В този смисъл, настоящият състав на въззивния съд счита, че предвид степента на обществена опасност на конкретното деяние и на подсъдимия, както и всички останали обстоятелства, имащи значение за индивидуализацията на наказанието и обсъдени по-горе, подсъдимият следва да бъде лишен от правоуправление за по-кратък срок, като счита, че целите на наказанието по чл. 36 от НК биха били постигнати, ако подсъдимият бъде лишен от правоуправление за срок от една година и шест месеца. Към тази преценка следва да бъде отнесено и обстоятелството, че подсъдимият работи в гр. София /по трудов договор № 206-31.05.2017г с фирма В. – 2002 гр. София/, а семейството му е във село Вресово - община Руен - видно от по-ените доказателства, представени пред първоинстанционния съд – л. 26-28/ и това налага често пътуване, при което по дълъг срок на наказанието „лишаване от правоуправление на МПС“ в конкретния случай би довело до по-тежки последици за подсъдимия и семейството му, в сравнение с други случаи, при които работното място на подсъдимия не е отдалечено от постоянния му адрес на живеене.

По изложените съображения Бургаският апелативен съд на основание чл. 337 ал. 1 т. 1 от НПК във вр.с чл. 314 ал. 2 от НПК измени присъдата на проверявания съд в частта относно наложеното на основание чл. 343 „г“ НК, във вр с чл. 37 ал. 1 т 7 от НК наказание „лишаване от право да управлява МПС“, като намали същото от ДВЕ години, на ЕДНА ГОДИНА И ШЕСТ МЕСЕЦА, а в останалата част потвърди присъдата, включително и по отношение на присъдените в полза на ОД МВР Бургас разноси по делото в размер на 954,11 лв.

Ето защо и мотивиран от изложените съображения, Бургаският апелативен съд и на основание чл. 337 ал.1 т. 1 от НПК

РЕШИ:

ИЗМЕНЯВА присъда № 6 от 18.05.2021г. на Бургаския окръжен съд, по НОХД № 345/2021г, В ЧАСТТА с която на основание чл. 343 „г“ НК на подсъдимия Х. О.. Х. е наложено наказанието „лишаване от правоуправление на МПС“ като НАМАЛЯВА срока на наложеното с присъдата наказание „лишаване от правоуправление на МПС“ от ДВЕ ГОДИНИ на ЕДНА ГОДИНА И ШЕСТ МЕСЕЦА

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата и част.

Решението може да бъде обжалвано или протестирано пред Върховния касационен съд на Република България в 15 дневен срок от получаване по.еното съобщение от страните, че е изготвено.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____